

Realitats

No puc deixar de mirar! Aquesta imatge al mirall... aquest cos envellit que, a poc a poc, inexorablement, deixa de ser jo. Tot i així, jo no he estat mai aquest cos. De fet jo no sé què sóc. He ocupat aquest cos, m'he mogut amb aquestes cames i he vist com, any rera any, el temps, les malalties i les modes l'anaven modelant. Els primers, sense que jo no hi pogués fer res. Les segones, sempre amb el meu obligat esforç. Qui es pot permetre estar fora de les modes!

Amb més o menys encert, jo i ell, aquest cos meu, ens hem format i hem viscut amb la millor compenetració possible, el màxim diàleg i, també, ens hem esforçat mútuament per ser cada un el més a prop possible del model que l'altre en tenia; del seu imaginari, del seu desig.

Sempre he pensat que la nostra era una convivència simbiòtica. Sempre, menys aquests últims temps. Ara que ell ja no em respon com jo voldria. Ara que les arrugues guanyen terreny i els múscles es retiren. Ara que la mirada no és tan viva i la vitalitat necessita descansar.

Cada matí, el mirall em retorna una imatge que em costa reconèixer. Cada dia algun dolor, alguna molèstia, alguna dificultat coneguda i a voltes nova, em recorda la realitat. Aquesta realitat que no és meva; que comprenc sense acceptar; que em nego a estimar. Jo no soc ell i ell no és jo; ja no, o, potser, mai no ho ha estat. Ell envelleix molt més de pressa del que jo puc assumir i jo... jo estic viu en la meva realitat pensada, imaginada, llunyana al cos, a la terra. Una realitat, la meva, sense decadència... sense temps pensat, sense caducitat. Però, innegablement, jo no puc viure sense ell. Sense ell no puc pensar-me; no puc ser real.

Cada matí no puc deixar de mirar la imatge que el mirall em retorna de mi i, cada matí, necessito una mica més d'estima per acceptar que les nostres realitats, la del meu cos i la meva, no són la mateixa; ni la dels altres, ni les imaginades.

Selvaggi